

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **Mototrading, spol. s r.o., IČO 17049695**
sídlem Tiskařská 257/10, Praha 10

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 38922-2/2018-900000-318,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 38922-2/2018-900000-318, a rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 30. 5. 2018, č. j. 108332/2018-610000-12, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 38922-2/2018-900000-318 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 5. 2018, č. j. 108332/2018-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) spočívajícího v porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik (§ 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele), neboť ve své provozovně na adrese X (dále jen „živnostenská provozovna“) dne 31. 10. 2013 za účelem prodeje skladovala a k prodeji nabízela a prodávala zboží vymezené podrobně ve výroku prvostupňového rozhodnutí (dále jen „předmětné zboží“) porušující práva majitele ochranných známek. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pokutu ve výši 50 000 Kč, podle § 28a odst. 1 písm. a) a § 30 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2014 ve spojení s § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele a § 55 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, ve znění účinném do 31. 12. 2020 vyslovil propadnutí předmětného zboží a podle § 79 odst. 5 správního řádu uložil náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že dohoda o užívání ochranných známek ze dne 11. 2. 2004 (dále jen „dohoda ze dne 11. 2. 2004“) a dodatek k této dohodě ze dne 19. 2. 2004 jsou falzifikáty. Zpochybňuje rovněž hodnocení správního orgánu I. stupně ve vztahu k obsahu dohody ze dne 11. 2. 2004. I po zániku ochranné známky, resp. novém zápisu této známky, byla oprávněna ochrannou známkou VECTOR, č. zápisu 233029, užívat. Žalobkyně dále napadá znalecký posudek ve věci určení pravosti listiny ze dne 28. 3. 2018 s tím, že k němu nemělo být vůbec přihlíženo. Namítá také nerespektování zásad správního trestání, neboť jí náleží stejná práva jako obviněnému z trestného činu, přičemž výslovně zmiňuje zásadu *in dubio pro reo*, zásadu postihu za zaviněné jednání a nedodržení důkazního standardu. V řízení nebylo žádným způsobem zkoumáno a objasněno, zda o totožné věci nebylo již rozhodnuto v rámci trestního řízení u Okresního soudu v Břeclavi (dále jen „trestní soud“) vedeném pod sp. zn. 3 T 115/2015.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobu považuje za nekonkrétní a obecnou, přičemž má za to, že žalobkyně se v podstatě omezila na tvrzení, že žalovaný učinil skutkové a právní závěry ve shodě se správním orgánem I. stupně, aniž by se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. S tím žalovaný nesouhlasí, neboť prvostupňové rozhodnutí přezkoumal a neshledal jeho rozpor s právními předpisy. Žalobní námitky má žalovaný za již vypořádané v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkazuje. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že zahájení správního řízení předcházela kontrola živnostenské provozovny, kterou provedl správní orgán I. stupně dne 31. 10. 2013 (protokol č. j. 152971-2/2013-610000-61). Na základě kontrolního zjištění správní orgán I. stupně zadržel cca 40 ks jízdních kol a dalšího příslušenství (např. různé příslušenství k jízdním kolům, oděvy, rukavice), specifikovaných ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které byly součástí prodejní nabídky v živnostenské provozovně žalobkyně, u nichž pojal důvodné podezření, že se jedná výrobky porušující právo majitele ochranných známek.
5. Správní orgán I. stupně na základě uvedených zjištění shledal důvody k zahájení správního řízení pro porušení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyni

bylo opatřením ze dne 13. 1. 2014, č. j. 6045/2014-610000-12, oznámeno zahájení řízení o správním deliktu (doručeno jí bylo dne 14. 1. 2014).

6. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2015, č. j. 45208/2015-610000-12, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla odvoláním, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2015, č. j. 25224-2/2015-900000-304.7, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2015 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
7. Správní orgán I. stupně se přípisem ze dne 13. 11. 2015 obrátil na trestní soud s dotazem týkajícím se žalobkyni uplatněných listinných důkazních prostředků ve věcně souvisejícím trestním řízení sp. zn. 3 T 115/2015 ve věci přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením vedeném proti obviněnému J. K., nar. X, (tehdejšímu zmocněnci žalobkyně) a Ing. R. B., nar. X, (tehdejšímu jednateři žalobkyně). Správní orgán I. stupně se trestního soudu dotazoval na dosavadní průběh trestního řízení a na otázku, zda se trestní soud bude v řízení zabývat důkazními prostředky předloženými žalobkyní (dohodou ze dne 11. 2. 2004), které mají pro správní řízení stěžejní význam. Dne 16. 11. 2015 správní orgán I. stupně obdržel od trestního soudu odpověď zaevidovanou pod č. j. 199018/2015-610000-12, s níž mu trestní soud zaslal text obžaloby s tím, že v rámci probíhajícího trestního řízení budou řešeny i předmětné důkazy, protože trestní soud doporučil správnímu orgánu I. stupně správní řízení přerušit.
8. Správní orgán I. stupně na základě odpovědi trestního soudu usnesením ze dne 19. 11. 2015, č. j. 199986/2015-610000-12, přerušil řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce (dále jen „usnesení o přerušení“). Správní orgán I. stupně řízení přerušil do ukončení trestního řízení před trestním soudem sp. zn. 3 T 115/2015. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že „*Okresní soud v Břeclavi dopisem ze dne 16. 11. 2015 sdělil celnímu úřadu, že v probíhajícím trestním řízení bude též řešit důkaz „Dohody o užívání ochranných známek ze dne 11.2.2004“ v hlavním líčení, které se bude konat dne 16.12.2015. Celní úřad považuje tento úkon jako řízení o předběžné otázce, neboť tato může zodpovědět, zda účastník řízení byl na základě uvedeného důkazu oprávněn užívat dotčené ochranné známky. Řešení této otázky je z povahy věci důvodem pro přerušení řízení o správním deliktu.*“ Usnesení o přerušení bylo žalobkyni doručeno dne 25. 11. 2015. Tento postup byl následně potvrzen ze strany žalovaného, který svým rozhodnutím ze dne 14. 3. 2016, č. j. 4295-2/2016-900000-304.7, odvolání žalobkyně zamítl a usnesení o přerušení potvrdil.
9. Rozsudkem trestního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 T 115/2015-1426, byly osoby jednající za žalobkyni shledány vinnými, že v době nejméně od 31. 10. 2013 do 20. 11. 2014 vyráběly, skladovaly a distribuovaly k prodeji jízdní kola, jejich součásti a doplňky označené ochrannými známkami, přestože si byly vědomy, že příslušné ochranné známky ani licenci k nim nevlastní, neboť práva k ochranným známkám vlastní společnost FAVORIT CZECHOSLOVAKIA s. r. o., která je opakovaně vyzývala k zanechání užívání ochranných známek v jejím vlastnictví, čímž spáchaly přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 a 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Odvolání obžalovaných byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 To 301/2017-1464, zamítnuta a rozsudek trestního soudu č. j. 3 T 115/2015-1426 tak téhož dne nabyl právní moci.

10. Po nabytí právní moci rozsudku trestního soudu č. j. 3 T 115/2015-1426 uvědomil správní orgán I. stupně žalobkyni opatřením ze dne 22. 1. 2018, č. j. 17712/2018-610000-12, o pokračování ve správním řízení. Opatření bylo žalobkyni doručeno dne 22. 1. 2018.
11. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby, přičemž rozhodl podle § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
13. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.; dále jen „Listina“) se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, č. 325/2020 Sb., vyplývá, že pojem trestnosti, užitý v citovaném ustanovení Listiny, je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž se řadí též otázka promlčení přestupku. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnost až po vydání napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlédnout, a to i bez námítky žalobkyně [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46].
14. S ohledem na zmíněný ústavní princip se podle § 112 odst. 1 věty za středníkem zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle zákona o odpovědnosti za přestupky tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, i pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
15. Správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je nově zákonem o odpovědnosti za přestupky pojímán jako přestupek [dále proto soud hovoří toliko o *přestupku* podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele].
16. Podle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném do 30. 6. 2017) odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto lhůty byly v projednávané věci splněny. Od nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky zákon o ochraně spotřebitele již úpravu promlčení přestupků neobsahuje.
17. Ačkoliv § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 25. 2. 2020 (tj. ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí) nepřipouštěl, aby v řízení o přestupku správní orgány uplatňovaly pro pachatele příznivější promlčecí doby podle pozdější právní úpravy, v mezidobí po podání žaloby bylo celé ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky shora citovanými nálezy Ústavního soudu postupně zrušeno pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny.
18. Soud tedy musel nejprve posoudit, zda je na promlčení přestupku, jehož se měla žalobkyně dopustit, třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

tedy zda jsou pro žalobkyni příznivější. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, respektive 3 roky, jde-li o přešupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč (srov. § 30 zákona o odpovědnosti za přešupky). Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přešupku.

19. Podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele se za správní delikt uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li mimo jiné o správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
20. Přešupek, jehož se měla žalobkyně dopustit, se vzhledem k výše uvedenému promlčuje v tříleté promlčecí lhůtě [§ 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přešupky], přičemž odpovědnost za přešupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přešupky).
21. Promlčecí doba v projednávané věci započala svůj běh dne 1. 11. 2013, tj. den po zjištění spáchání přešupku dne 31. 10. 2013 (srov. § 31 zákona o odpovědnosti za přešupky). Řízení bylo zahájeno dne 14. 1. 2014, kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení. V tento okamžik došlo k prvnímu přerušení běhu promlčecí doby [srov. § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přešupky], která by nově uplynula dne 14. 1. 2017.
22. Následně správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 3. 2015 shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V okamžik vydání tohoto rozhodnutí (11. 3. 2015) došlo k druhému přerušení běhu promlčecí doby [srov. § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přešupky], která by nově plynula do 11. 3. 2018. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2015 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Vydáním tohoto rozhodnutí k přerušení promlčecí doby nedošlo, neboť to § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přešupky spojuje pouze s rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným, což rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015 není. Po novém projednání bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno až dne 30. 5. 2018.
23. Soud se zabýval rovněž otázkou, zda v projednávané věci nenastala některá ze skutečností, která podle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešupky způsobuje stavení promlčecí doby. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.
24. O aplikaci § 32 odst. 1 písm. c) a d) zákona o odpovědnosti za přešupky nelze v projednávané věci vůbec uvažovat, neboť nedošlo k podmíněnému upuštění od uložení správního trestu a do podání žaloby nebylo vedeno soudní řízení správní.
25. Podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přešupky se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.
26. Stran zvažované aplikace § 32 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je nezbytné připomenout vymezení pojmu „tentýž skutek“. V rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 4 As 45/2007-139, NSS uvedl: „Podle terminologie trestního práva se skutkem rozumí určitá událost ve vnějším světě, spočívající v **jednání člověka** (či jeho opomenutí), přičemž rámec aktů zahrnutých do jednání je vymezen následkem, jehož je jednání příčinou“ (důraz doplněn zdejší soudem). Z rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, pak plyne, že pro závěr o totožnosti skutku musí být „splněna podmínka, že se konkrétní skutkové okolnosti týkají též osoby a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě“. Z toho podle zdejšího soudu vyplývá, že předpokladem závěru o totožnosti skutku je totožnost obviněného (pachatele). Pojem „tentýž skutek“ proto musí být spáchán totožnou osobou, což v případě

řízení vedeného trestním soudem pod sp. zn. 3 T 115/2015 na straně jedné a předcházejícího správního řízení na straně druhé splněno nebylo. V uvedené trestní věci totiž žalobkyně nebyla obviněnou (a tedy ani obžalovanou a odsouzenou), a v ní projednávaný skutek tak nebyl skutkem totožným se skutkem v projednávané věci. Ke stavení promlčecí doby z důvodu podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky proto nedošlo.

27. Podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení. Rovněž § 32 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se v projednávané věci neuplatní, a to zejména opět z toho důvodu, že v trestním řízení vedeném trestním soudem pod sp. zn. 3 T 115/2015 nebyla žalobkyně obviněnou. A proto ačkoliv bylo předcházející správní řízení přerušeno z důvodu vedení trestního řízení vedeného před trestním soudem, nebylo možné v něm očekávat uložení trestu žalobkyni.
28. Protože tedy v období od 11. 3. 2015 do 11. 3. 2018 nenastala žádná ze skutečností, se kterou zákon spojuje stavení nebo přerušení promlčecí doby, odpovědnost žalobkyně za přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uplynutím dne 11. 3. 2018 zanikla [srov. § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno více než dva měsíce poté, co promlčecí doba uplynula [srov. § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Prvostupňové rozhodnutí a následně vydané napadené rozhodnutí jsou proto nezákonná, a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
29. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť došlo k zániku správně trestní odpovědnosti za spáchaný skutek, a to předtím, než správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí sice byla podle tehdy platných pravidel pro zánik odpovědnosti za daný přestupek vydána v době, kdy odpovědnost žalobkyně za toto protiprávní jednání měla trvat, to však platilo jen zdánlivě. Právě tehdy platná pravidla pro zánik odpovědnosti za přestupky, které byly spáchány před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky (konkrétně pravidla obsažená v přechodném ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), totiž zrušil Ústavní soud pro protiústavnost. Soud tedy konstatuje, že ve světle nových pravidel pro zánik odpovědnosti za přestupky obsažených v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, která jsou pro žalobkyni příznivější, odpovědnost žalobkyně zanikla předtím, než bylo vůbec rozhodnuto o její vině, tj. vydáno prvostupňové rozhodnutí. K těmto skutečnostem musel soud přihlídnout, a to bez ohledu na zákonnou úpravu účinnou v době vydání napadeného rozhodnutí a na to, že je žalobkyně v žalobě nenamítala.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39). Vzhledem k tomu, že zjištěná vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na

prvostupňové rozhodnutí jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

31. Žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemohou správní orgány v řízení o tomto přestupku pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013-43, bod 10). Správní orgán I. stupně řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky pouze zastaví. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Výrokem II soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Ta zahrnuje náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč je žalovaný povinen uhradit žalobkyni, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu